

عنوان مقاله:

پدافند غیر عامل در معماری باستانی ایرانی

محل انتشار:

همایش ملی عمران و توسعه پایدار (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مهدی خداپرست - استادیار دانشکده فنی و مهندسی، دانشگاه قم

فرهاد نایب الصدریان - کارشناس رشته مهندسی عمران، دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

سکونت گاه های انسانی همواره در معرض آسیب ناشی از بلایای طبیعی و سوانح ساخت قرار داشته اند لذا بشر همواره با اتخاذ شیوه هایی سعی در کاهش اثرات زینبار این گونه بلایا در محیط زندگی خویش داشته است یکی از راه کارهای ابداعی استفاده از شیوه های پدافند غیرعامل برای کاهش آسیب پذیری سکونت گاه ها است از آنجا که سرزمین ایران از گذشته های دور در مسیر حوادث تاریخی و در معرض حمله ها و تهاجم های نظامی ملل مختلف و قبایل همسایه واقع شده بود استفاده از ویژگیهای جغرافیای طبیعی در جهت حفظ و امنیت مردم مورد توجه قرار گرفت این مقاله در پی شناسایی مشخصه های اصلی معماری در سکونت گاه های انسانی در ایران باستان از منظر پدافند غیرعامل است به این منظور با استفاده از روش توصیفی و تحلیلی به استخراج مشخصه های مهم ترین دژهای ایران پرداخته شده است نتایج این پژوهش مبین این است که از نظر فرماندهان نظامی معماران و مهندسان ایران باستان اصل مکان یابی و بهره یگری از عوارض جغرافیایی سرلوحه کار پدافند غیرعامل در هر سه دوره بوده است

کلمات کلیدی:

پدافند غیرعامل، معماری باستانی، سازه های مستحکم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/206703>

